

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobce: **A. F.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2016, č. j. KUJI 2908/2016,
ODSH 1421/2015 Hor,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o správní delikt provozovatele vozidla. Magistrát města Jihlavy dne 19. 11. 2015 č. j. MMJ/OD/9595/2015-14 JID: 187952/2015/MMJ, rozhodl, že žalobce, coby provozovatel vozidla tovární značky Škoda Octavia, RZ X, dne 30. 3. 2015 v 10:55 hodin na pozemní komunikaci – ul. Smetanova č. p. 6 v obci Jihlava v rozporu s § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič předmětného vozidla nerespektoval dopravní značku B 28 „Zákaz zastavení“ a současně stál vozidlem na chodníku; dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
2. Odvolání žalobce žalovaný zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Shrnutí obsahu žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou. Namítá, že tím, že žalovaný potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za přítomnosti žalobce, byl zkrácen na svém právu dle čl. 6 odst. 1 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jakož i dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Uvedené pochybení shledává žalobce zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení. Na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl a může vycházet toliko z prováděných důkazů. I pokud by v průběhu řízení správní orgán seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce. Rozhodnutí musí být podloženo důkazy. Pokud rozhodnutí není opřeno o žádný důkaz, je nezákonné. Pokud je opřeno o důkaz provedený bez účasti žalobce, došlo k porušení práva na spravedlivý proces. Správní orgán porušil zásadu bezprostřednosti. Pokud by se zdejší soud neztotožnil s tvrzením, že mělo být ve věci nařízeno ústní jednání, měl žalobce právo být vyrozuměn o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání. Nařízení ústního jednání ospravedlňovala skutečnost, že se jednalo o krajní nouzi řidiče vozidla. Pokud by se řidič nedopustil přestupku, tím spíše nemohl být provozovatel shledán vinným ze spáchání správního deliktu. Žalobce si je vědom toho, že totožnost řidiče namítal až během řízení o správním deliktu, kdy již nebylo možné zahájit přestupkové řízení. Domnívá se však, že tato skutečnost nebránila správnímu orgánu předvolat označeného řidiče ke svědecké výpovědi.
4. Dále se žalobce neztotožňuje s tvrzením správního orgánu, že je jakožto provozovatel spoluodpovědný za jednání řidiče vozidla.
5. Žalobce také uvádí, že žalovaný nevzal v úvahu žádné polehčující okolnosti. Měl ve prospěch žalobce hodnotit způsob spáchání skutku, jakož i míru zavinění. Správní orgán rovněž neprokázal jakékoliv negativní následky jednání řidiče vozidla, což mělo být hodnoceno také ve prospěch žalobce. I v případě, že správní orgán vydal zákonné rozhodnutí o vině, měl stanovit pokutu na samé dolní hranici zákonem stanovené sazby, tj. ve výši 1 500 Kč, a to na základě okolností zřejmých ze spisu.
6. Žalobce dále uvádí, že žalovaný nikterak neprokázal, že řidič vozidla skutečně zaparkoval na místě, kde bylo stání zakázáno. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu.

Součástí spisu jsou fotografie z místa spáchání přestupku, resp. správního deliktu, ze kterých neplyne, že by řidič vozidla skutečně stál v působnosti dopravní značky zákaz zastavení. Z fotografií se naopak podává, že řidič stál v působnosti dopravní značky parkování s dopravním kotoučem po dobu 20 minut. Jediné dva případy, jak by se řidič mohl dopustit přestupku je pouze varianta, že by stál na daném místě bez parkovacího kotouče, či varianta, že by na daném místě stál déle než 20 minut. Z ničeho takového však řidič není viněn. Dále žalobce rozporuje, že by vozidlo stálo na chodníku.

7. Na základě uvedeného považuje žalobce rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za nezákonné a vydané v rozporu s právními předpisy. Proto navrhl, aby soud zrušil jak rozhodnutí odvolacího správního orgánu, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasil se žádnou ze žalobcem uvedených námitek.
9. K námitce týkající se ústního jednání žalovaný uvádí, že jednání nebylo třeba nařizovat, jelikož nebyly naplněny podmínky podle § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a rozhodnutí bylo vydáno na základě důkazů listinou. Žalobci bylo doručeno vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Řízení bylo vedeno jako řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a je založeno na objektivní odpovědnosti. Vyvinut se je možné jen v zákonem taxativně stanovených případech. Žádný z těchto případů žalobce ve svých podáních neuvedl.
10. K námitce, že dokazování listinou měl žalovaný provést za osobní účasti žalobce, žalovaný uvádí, že o provádění důkazů byl žalobce jasně a podrobně informován přípisem doručeným zmocněnci dne 10. 7. 2015. Ve správním spise je záznam o provedení důkazu listinou, ze kterého plyne, že všechny listiny, které byly použity k dokazování, jsou součástí spisu. Na základě odborné literatury a judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51) se žalovaný domnívá, že důkazy listinou nebylo třeba provádět; pouhé přečtení listiny nebo sdělení jejího obsahu neznamena z hlediska listiny samotné žádnou „přidanou hodnotu.“ K dané problematice dále citoval rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 18. 3. 2015, č. j. 52 A 64/2014 – 73, kde se soud zabýval zejm. tím, že nenařazením ústního jednání v obdobných věcech nedochází k porušení zásady bezprostřednosti.
11. Co se týče argumentace žalobce ohledně krajní nouze, žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. K osobě označované za řidiče vozidla uvedl, že se jedná o osobu opakovaně se vyskytující v řízeních, kde jako zmocněnec vystupuje společnost FLEET Control, s. r. o.
13. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný dodal, že z fotografií, které jsou součástí spisu, je zcela zřejmé, že se jedná o vozidlo provozované žalobcem, že stojí pravými koly na chodníku vedle vchodu č. p. 1065/6. Z veřejně dostupných zdrojů (např. googlemaps) je zřejmé, že dopravní značka „parkování s parkovacím kotoučem po dobu 20 minut“ se nachází až za tímto vchodem. Ostatně i na fotografiích, na kterých je vozidlo zachyceno, je sloupek této značky rozpoznatelný.
14. Z výše uvedených důvodů je žalovaný přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhuje, aby byla zamítnuta.

IV. Posouzení věci soudem

15. Napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal krajský soud v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
16. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání s výslovným souhlasem žalobce.
17. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
18. Nejprve se soud zabýval námitkou, že nebylo nařízeno ústní jednání [bod IV. A) rozsudku]. Poté hodnotil námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu [IV. B) rozsudku] a námitku, že mělo být vedeno přestupkové řízení, neboť žalobce v řízení označil osobu řidiče [bod IV. C)]. Následně se věnoval námitce spoluodpovědnosti provozovatele vozidla [IV. D) rozsudku] a námitce nezákonnosti při určení výše pokuty [bod IV. E)].

IV. A) Namítaná vada řízení spočívající v nenařízení ústního jednání

19. Žalobce žalovanému vytýkal, že při projednávání věci nebylo nařízeno ústní jednání. Tím mělo být porušeno jeho právo na spravedlivý proces garantované jak Úmluvou, tak LZPS.
20. Požadavek na obligatorní nařízení ústního jednání žalobce dovozuje nejspíš z § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Nutnost konání ústního jednání před správním orgánem I. stupně se vztahuje k přestupkovému řízení, nikoliv k řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, které je předmětem nyní posuzované věci. Podmínky pro nařízení ústního jednání v řízení o správním deliktu vyplývají z § 49 správního řádu.
21. Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.
22. Z výše uvedeného vyplývá, že není povinností správního orgánu nařídít ústní jednání v případě, že to není nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníka. Tuto nezbytnost je nutné vztáhnout na oba důvody, které musí být naplněny kumulativně. V případě žalobce podmínky pro konání ústního jednání naplněny nebyly. V řízení byly shromážděny dostatečné důkazy osvědčující deliktní jednání [viz část IV. B) rozsudku] a zmocněnec i žalobce byli o provádění důkazů listinou správním orgánem předem informováni. V souladu s § 53 odst. 6 správního řádu se takovýto důkaz provede přečtením či sdělením jeho obsahu. K provádění důkazů se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili. Provedené důkazy byly po celou dobu správního řízení součástí spisu. V případě, že žalobci nebylo jasné, čím mu bylo spáchání správního deliktu prokázáno, mohl kdykoliv v průběhu řízení nahlédnout do spisu. Tohoto práva využil až po vydání rozhodnutí žalovaného (viz úřední záznam ze dne 5. 2. 2016 na č. l. 50 správního spisu).
23. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30, lze § 51 odst. 2 správního řádu vyložit tak, že správní orgány jsou povinny provádět dokazování za přítomnosti účastníků při ústním jednání dle § 49 správního řádu, nebo mimo ústní jednání, o čemž ale musí být účastníci zásadně předem vyrozuměni. V případě

dokazování listinou nadto právní doktrína hovoří ještě benevolentněji: „[z] logiky věci se však nelze domnívat, že je nezbytné vyrozumět účastníka, že se bude provádět důkaz listinou spočívající pouze v tom, že si ji správní orgán (přesněji řečeno oprávněná úřední osoba) přečte, resp. učiní o tom podle § 53 odst. 6 záznam do spisu. Nutnost přítomnosti účastníků při tomto přečtení listiny nelze dovozovat ani z § 53 odst. 6, protože ten pouze stanoví, jak postupovat v případě, že přítomni jsou (nestanoví však, že je to nezbytné; svou formulací naopak dokládá, že to nezbytné není)“ (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 211).

24. Co se týče namítaného porušení práva na spravedlivý proces, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 – 29. Z něj vyplývá, že „na řízení o předmětném správním deliktu dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 29/2007 - 121). Judikatura Evropského soudu pro lidská práva ovšem setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 16. 11. 2010 ve věci *Taxquet proti Belgii*, stížnost č. 926/05, bod 84 a tam uvedené odkazy na další judikaturu). Ke splnění požadavků čl. 6 Úmluvy proto podle Nejvyššího správního soudu plně postačuje, pokud bude ústní jednání nařízeno v řízení před správním soudem. Důležitou roli hraje i skutečnost, že je možné se práva na spravedlivý proces vzdát (viz např. rozsudek ESLP ze dne 21. 2. 1990 ve věci *Håkansson a Sturesson proti Švédsku*, stížnost č. 11855/85, § 66). Pokud tedy obviněný ze správního deliktu netrvá na konání ústního jednání v řízení o jeho žalobě ve smyslu § 51 s. ř. s., nemůže později namítat, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Na stejných zásadách stojí i právo plynoucí z čl. 38 odst. 2 Listiny (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 2852/14, bod 28). Z těchto ustanovení podle Nejvyššího správního soudu neplyne jednoznačná povinnost správních orgánů projednávajících obvinění ze správního deliktu nařídit vždy ústní jednání. Tento závěr stvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, který posuzoval skutkově obdobnou věc trestního obvinění ze správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu včetně povinnosti nařizovat ústní jednání v řízení o něm.“ Nejvyšší správní soud výše uvedené principy rozvedl v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, v němž konstatoval: „Soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, *Öztürk proti SRN*, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, *Suhadolc proti Slovinsku*, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě. (...) V řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se při posuzování otázky, zda nařídit ústní jednání, správní orgány musí řídit požadavky § 49 správního řádu a judikatury. V případě, že je to tedy ke splnění účelu řízení

a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařízeno být nemusí.”

25. Požadavek spravedlivého procesu se dle citované judikatury vztahuje na celý proces správního trestání, zahrnuje tedy i řízení před soudem. Žalobce v žalobě explicitně uvedl, že souhlasí s tím, aby soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. projednal věc bez nařízení ústního jednání. Pokud žalobce újmu způsobenou tím, že nebylo nařízeno ústní jednání před správními orgány, pocíťoval jako zásadní zásah do jeho práv, mohla být jeho věc projednána v řízení před soudem.
26. Skutečnost, že správním orgánem nebylo nařízeno ústní jednání, nepředstavuje dle soudu porušení práva žalobce na spravedlivý proces. Soud je přesvědčen, že v souladu s § 49 odst. 1 správního řádu nebylo nutné v projednávané věci ústní jednání nařizovat.
27. Námitka je proto nedůvodná.

IV. B) Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu

28. Žalobce dále namítal, že nebylo dostatečně prokázáno, že by řidič vozidla skutečně zaparkoval na místě, kde bylo stání zakázáno a že tato skutečnost plyne pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden jako důkaz.
29. K tomu soud uvádí, že součástí správního spisu jsou 4 fotografie, ze kterých je jasně čitelná registrační značka vozidla, jehož provozovatelem je žalobce (srov. č. l. 4 a 5 správního spisu). Z fotografií bez jakýchkoliv pochyb plyne, že vozidlo je zaparkováno za značkou „Zákaz zastavení“ a stojí dvěma koly na chodníku. Správní spis dále obsahuje výpis z registru provozovatelů vozidel (č. l. 6 správního spisu), z něhož se podává, že provozovatelem vozidla je právě žalobce. Soud je přesvědčen, že na základě důkazních prostředků obsažených ve správním spise je zcela přesvědčivě prokázán skutkový stav. Namítá-li žalobce, že vozidlo na fotografii nestojí u značky „Zákaz zastavení“ a neparkuje na chodníku, hovoří patrně o fotografii založené v části odvolacího spisu, která má dokreslovat dopravní značení na ulici Smetanova; ta však nesloužila jako podklad pro rozhodnutí o jiném správním deliktu.
30. K námitce, že úřední záznam nemůže sloužit jako důkazní prostředek, žalobce odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115. Citovaný rozsudek je však na danou situaci nepřiléhavý, neboť závěry v něm uvedené se vztahují k úřednímu záznamu, v němž bylo zachyceno vysvětlení osoby. V případě žalobce se jedná o záznam, kterým bylo podáno oznámení o přestupku. Jeho součástí jsou i výše zmíněné fotografie na č. l. 4 a 5 správního spisu, které byly v řízení o správním deliktu provedeny jako důkaz. O místě a čase provedení byl žalobce i jeho zmocněnec předem řádně informován, avšak ani jeden se nedostavil. Soud je přesvědčen, že správní orgány dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o jiném správním deliktu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, publikované pod č. 3577/2017 Sb. NSS).
31. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu tak není důvodná.

IV. C) Označení osoby řidiče žalobcem a s tím spojená krajní nouze

32. Žalobci bylo dne 28. 5. 2015 (doručeno dne 29. 5. 2015) zasláno předvolání k podání vysvětlení ve věci zjištění řidiče vozidla, prostřednictvím kterého došlo k jednání vykazujícímu znaky přestupku. Předvolaný prostřednictvím svého zmocněnce odepřel výpověď z důvodu možného vystavení sebe či osoby sobě blízké riziku postihu v řízení trestního charakteru. Správní orgán tedy věc odložil a dále pokračoval v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, o čemž žalobce vyrozuměl. Až dne 14. 7. 2015 označil zmocněnec žalobce za řidiče vozidla pana J. F., nar. X, trvale bytem N. 1381, P. 5, s tím, že tento již pro žalobce není osobou blízkou. Uvedené jednání vyhodnotil správní orgán jako opožděné a účelové.
33. Podle § 125f zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V tomto ustanovení je vyjádřena subsidiarita odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. *„Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). Subsidiární povaha odpovědnosti za správní delikt je patrná i z § 125h odst. 6 téhož zákona, podle kterého má správní orgán povinnosti poučit provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu je naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt rovněž tehdy, pokud provozovatel vozidla ani takovou osobu ve stanovené lhůtě neoznačí. To je právě případ žalobce. Žalobce až po lhůtě k tomu určené uvedl jako údajného řidiče vozidla pana F. Správní orgán tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud k tomuto sdělení nepřihlížel (shodně např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 9. 2017, č. j. 52 A 75/2016 – 107, potvrzen rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46).
34. V případě, že by provozovatel vozidla totožnost údajného řidiče sdělil rovnou, mohlo to vést ke zproštění jeho odpovědnosti za spáchaný delikt. Ke sdělení totožnosti řidiče je dán prostor v řízení o přestupku, nikoliv v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobce byl ve správním řízení poučen a následně vyzván k podání vysvětlení. Výpověď však odepřel z důvodu ohrožení sebe či osoby sobě blízké postihem v řízení trestního charakteru. Proto byla věc odložena a bylo pokračováno v řízení o správním deliktu. Až v tomto stadiu řízení provozovatel označil za řidiče výše specifikovaného pana F. s tím, že již není osobou jemu blízkou. Vysvětlení, proč již pan F. není osobou žalobci blízkou, ve správním řízení podáno nebylo. Není na soudu hodnotit účelovost či vhodnost takovýchto tvrzení vyplývajících z procesní taktiky žalobce. Zásadní je totiž skutečnost, že na označení osoby podezřelé z přestupku bylo v této fázi řízení pozdě. Jak bylo stanoveno výše, po zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla již řízení o přestupku nebylo možné zahájit.
35. Jak žalobce správně uvádí, znakem skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla je jednání řidiče vykazující znaky přestupku. Nesprávným je však jeho názor, že

pokud by řidič byl v krajní nouzi, nevykazuje jednání znaky přestupku. Je nutné rozlišovat mezi okolnostmi vylučujícími protiprávnost (např. krajní nouze) a naplněním znaků skutkové podstaty. Po odložení přestupkové věci, tedy v zahájeném řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla byla otázka krajní nouze a naplnění jejích podmínek bezpředmětná. Hodlal-li žalobce argumentovat právě okolností vylučující protiprávnost, měl spolupracovat se správním orgánem a sdělit detaily svého příběhu o krajní nouzi již v rámci přestupkového řízení (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j.: 3 As 114/2016 – 46).

36. Ani tato námitka proto není důvodná.

IV. D) Námitka ohledně spoluodpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek řidiče

37. Žalobce dále brojil proti skutečnosti, že provozovatel vozidla odpovídá za přestupek řidiče. Situaci přirovnával k tomu, že pokud pachatel vyloupí obydlí jiného, měl by být za takový trestný čin spoluodpovědný majitel tohoto obydlí.
38. Argumentaci žalobce, již správní delikt provozovatele vozidla přirovnává k loupeži, shledává soud nepřiléhavou. Ačkoliv se nejedná o spoluodpovědnost v pravém slova smyslu, provozovatel vozidla jistým způsobem za automobil ve svém vlastnictví odpovídá. V této otázce lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, ve kterém soud stanovil, že stěžovateli, jakožto vlastníkově vozidla, plynou z vlastnictví automobilu jisté závazky soukromoprávního, ale i veřejnoprávního charakteru. „*Na přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc - automobil - k užívání jiné osobě. Nepochybné je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva*“. Jak stanoví čl. 11 odst. 3 LZPS: „*Vlastnictví zavazuje*.“ Je tedy zcela legitimní, pokud zákonodárce v rámci dodržování pravidel (v tomto případě pravidel silničního provozu) stanovuje sankce i pro provozovatele vozidla v případě, že se správnímu úřadu (např. z důvodu nedostatečné či opožděné součinnosti pachatele správního deliktu) nepodaří odhalit pachatele přestupku. K tomu dále výše citovaný rozsudek: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. (...) Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami*.“

39. Z výše uvedeného vyplývá, že argumentace žalovaného o spoluodpovědnosti provozovatele vozidla není v této věci zcela irrelevantní. V postupu žalovaného a odůvodnění jeho rozhodnutí v tomto směru neshledává soud nic protizákonného.
40. Žalobcova námitka je proto nedůvodná.

IV. E) Námitka nesprávného stanovení výše pokuty

41. Žalobce závěrem namítá, že správní orgán nepřihlížel při stanovení výše pokuty k žádným polehčujícím okolnostem. Pokuta podle něj měla být nižší.
42. K námitce nesprávného posouzení kritérií pro uložení pokuty soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, publikovaný pod č. 416/2004 Sb. NSS, vztahující se k možnosti přezkumu správního uvážení soudem. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „[ú]kolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“ Správním orgánům musí být dán určitý prostor pro jejich vlastní volné uvážení, jímž je i uvážení o výši uložené sankce. Do této úvahy správního orgánu soud nezasahuje, nevymyká-li se úvaha mezím stanoveným zákonem, zásadě logiky apod. (výjimku představuje institut moderace sankce dle § 78 odst. 2 s. ř. s.). Ve vztahu k uložené pokutě proto soud hodnotil, zda žalovaný zohlednil veškeré relevantní okolnosti, posoudil kritéria pro ukládání sankce a nevybočil z mezí stanovených zákonem nebo zda správní uvážení nezneužil (§ 78 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.).
43. Žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč. Tato výše se pohybuje v zákonem stanoveném rozmezí, která činí dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu interval od 1 500 do 2 500 Kč. Žalobci byla uložena pokuta 2 000 Kč, tedy vprostřed zákonem stanoveného rozmezí. Žádné polehčující okolnosti správní orgán prvního stupně neshledal, naopak přihlédl k tomu, že žalobce již byl jednou za stejné protiprávní jednání trestán.
44. Soud je přesvědčen, že odůvodnění výše pokuty správními orgány je dostačující a vyhovuje shora stanoveným požadavkům. Pokuta byla stanovena v zákonem stanoveném rozpětí a její výše byla řádně odůvodněna. Namítá-li žalobce, že mu měla být uložena sankce na samé spodní hranici, tedy pokuta o 500 Kč nižší, lze poukázat na zásadu *de minimis non curat praetor* (maličkostmi se soudce nezabývá; přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013 - 35). Je na správním orgánu, aby na základě okolností případu výši sankce stanovil. Soud toliko přezkoumá, zda tak učinil v mezích zákonem stanovených. V posuzovaném případě soud neshledal, že by ze strany správního orgánu došlo k překročení či ke zneužití správního uvážení.
45. Námitka proto není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

46. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

47. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. 4. 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu